

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 467/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť V. M. — I., B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou K. spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. R. K., a Advokátskej kancelárie K. spol. s r. o., B., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 74/2012, 5 Obo 78/2012 a jeho rozsudkom sp. zn. 5 Obo 74/2012, 5 Obo 78/2012 z 25. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. M. — I. a Advokátskej kancelárie K. spol. s r. o., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. januára 2013 doručená sťažnosť V. M. — I., B. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou K. spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. R. K., a Advokátskej kancelárie K. spol. s r. o., B. (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného

práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 74/2012, 5 Obo 78/2012 a jeho rozsudkom sp. zn. 5 Obo 74/2012, 5 Obo 78/2012 z 25. októbra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ v 1. rade je účastníkom konania vedeného Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 39 Cb 1/1998-Pú v postavení žalovaného, ktorého predmetom bolo rozhodovanie o žalobe žalobcu A. T., ktorou sa domáha proti sťažovateľovi v 1. rade zaplata sumy 36 075,44 € s prísl. z titulu neuhradených faktúr z kúpnej zmluvy na dodávku tovaru. Sťažovateľ v 1. rade bol (je) v označenom konaní vedenom krajským súdom právne zastúpený sťažovateľom v 2. rade. Sťažovateľ v 2. rade právne zastupoval sťažovateľa v 1. rade aj v odvolacom konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Obo 74/2012, 5 Obo 78/2012.

Krajský súd rozsudkom č. k. 39 Cb 1/1998-Pú-377 z 21. mája 2012 rozhodol, že sťažovateľ v 1. rade v procesnom postavení žalovaného je povinný vyplatiť žalobcovi peňažné plnenie spolu s úrokom z omeškania. Krajský súd následne uznesením č. k. 39 Cb 1/1998-Pú-404 z 31. júla 2012 uložil sťažovateľovi v 2. rade povinnosť zaplatiť súdny poplatok. Krajský súd uznesením č. k. 39 Cb 1/1998-Pú-436 zo 17. januára 2013 opravil uznesenie č. k. 39 Cb 1/1998-Pú-404 z 31. júla 2012 tak, že na zaplata súdneho poplatku zaviazal sťažovateľa v 1. rade. Proti rozsudku č. k. 39 Cb 1/1998-Pú-377 z 21. mája 2012 podal v zákonnej lehote odvolanie sťažovateľ v 1. rade a proti uzneseniu krajského súdu č. k. 39 Cb 1/1998-Pú-404 z 31. júla 2012 podal v zákonnej lehote odvolanie sťažovateľ v 2. rade.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Obo 74/2012, 5 Obo 78/2012 z 25. októbra 2012 potvrdil jednak odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj odvolaním napadnuté uznesenie (v spojení s opravným uznesením č. k. 39 Cb 1/1998-Pú-436 zo 17. januára 2013).

Sťažovatelia tvrdia, že odvolací súd porušil základné právo sťažovateľa v 1. rade na súdnu ochranu tým, že rozhodol o jeho opravnom prostriedku proti rozsudku krajského súdu č. k. 39 Cb 1/1998-Pú-377 z 21. mája 2012 bez toho, „*aby ho predtým podľa § 211 ods. 1 OSP vyzval... na doplnenie chýbajúcich náležitostí jeho odvolania uvedených v § 205 ods. 1 a 2 OSP... ktoré... odvolanie nemalo, nakoľko ani krajský súd nevyzval sťažovateľa v 1. rade... aby chýbajúce náležitosti svojho odvolania... doplnil*“. Tú istú námietku použili sťažovatelia i vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu č. k. 39 Cb 1/1998-Pú-404 z 31. júla 2012, avšak sťažovatelia v tomto prípade namietajú porušenie základného práva na súdnu ochranu aj u sťažovateľa v 2. rade.

Sťažovatelia ďalej namietajú, že najvyšší súd „*vôbec nezobral do úvahy (resp. si vôbec nevšimol) skutočnosť, že proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31. 07. 2012 č. k. 39 Cb/1/1998-Pú-404 podal odvolanie nielen sťažovateľ 1/ ako odporca, ale aj sťažovateľ 2/ ako právny zástupca odporcu, pretože uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31. 07. 2012 č. k. 39 Cb/1/1998-Pú-404 bola nesprávne a nezákonne uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok právnenému zástupcovi odporcu, t. j. sťažovateľovi 2/, a nie odporcovi, t. j. sťažovateľovi 1/*“.

Sťažovatelia zároveň poukázali na skutočnosť, že najvyšší súd ako súd odvolací rozhodol o ich odvolaniach „*v nezvyčajne veľmi krátkom čase od ich predloženia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky*“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovatelia domáhajú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„*1. Základné právo sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu garantované v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 10. 2012, č. k. 5 Obo/74/2012, 5 Obo/78/2012, porušené bolo.*

2. Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 10. 2012, č. k. 5 Obo/74/2012, 5 Obo/78/2012, zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z vyžiadaného súdneho spisu krajského súdu sp. zn. 39 Cb 1/1998-Pú ústavný súd zistil, že proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu (v celom rozsahu) podal sťažovateľ v 1. rade 27. decembra 2012 dovolanie, o ktorom do dňa predbežného prerokovania sťažnosti najvyšší súd ako dovolací súd ešte nerozhodol.

Pri posudzovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje z tohto hľadiska inštitucionálny

mechanizmus, ktorého uplatnenie nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

V preskúmvanej veci sťažovateľ v 1. rade subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd akceptoval tým, že podal vo svojej veci dovolanie (27. decembra 2012) ešte predtým, ako podal sťažnosť ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. V okolnostiach prípadu sťažovateľ v 1. rade podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci (ako aj o veci sťažovateľa v 2. rade, keďže dovolanie smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu ako celku, pozn.) mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľov predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu ako predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom.

Ústavný súd vo svojej aktuálnej judikatúre aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva právny názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Zároveň ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre uvádza (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu

k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovatelia v prípade podania dovolania podávali zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. novembra 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľov uplatnením zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2013